Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIV. Ч. 203. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 17-го ВЕРЕСНЯ 1977 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, SEPTEMBER 17, 1977 No. 203. VOL. LXXXIV.

ВІДБУВСЯ З'ЇЗД ОДУМ, ОБРАНО НОВУ УПРАВУ

Гошен, Індіяна (О. Шевченко). — Третій З'їзд Коша Старших Виховників ОДУМ-у в ЗСА або 23-ій З'їзд ОДУМ-у відбувся в часі довгого кінця тижня — 3, 4 і 5-го вересня ц. р. й закінчився успішно.

На пропозицію Номінаційної комісії й після короткої дискусії обрано одноголосно склад нової Головної Ради Коша СВ ОДУМ-у в ЗСА: Віктор Войтихів — голова, Іван Павленко — 1-ий заступник і організаційний. Дарія Лисий — 2-ий заступник і референт юнацтва, Ірина Смик — референт внутрішніх зв'язків, Віра Коновал — секретар, Євген Кальман — скарбник, Андрій Шевченко — референт зовнішніх зв'язків, Олександер Полець — культурно - освітній референт, Олексій Пошиваник, — референт преси й інформації, Ліда Тарасенко — референт таборів, Юрій Криволап (молодший) і Віктор Швець — члени зі спеціяльними дорученнями; Контрольна комісія: д-р А. Лисий — голова, Володимир Григоренко і О. Гуща — члени.

∵

Цьогорічний З'їзд ОДУМ-у відбувся у невеликому містечку Середнього Заходу ЗСА, в Гошен, Індіяна. Це привітливе, спокійне містечко мало нагоду вперше в своїй історії бачити багато української молоді в одностроях. Унікальне це містечко ще й тим, що тут існує лише одна українська молодеча організація — ОДУМ. Українська громада тут невелика, але щедра й привітна.

Відкриття З'їзду

З'їзд розпочався в год. 9:30 ранку, Голова Головної Ради Коша СВ, привітавши господарів — Філія ОДУМ-у і ТОП — та учасників і делегатів З'їзду, офіційно відкрив З'їзд, попросивши проф. М. Смика прочитати молитву.

З'їзд негайно приступив до праці, вибравши Президію в складі: Іван Павленко — голова, Ірина Смик — заступник, Ела Вовк і Лариса Аскевич — секретарі.

Голова Президії попросив присутніх вшанувати недавно померлих членів ОДУМ-у, які своєю працею багато допомогли в розбудові нашої організації: Миколу Дзябенка і Івана Гладуна. Одні відходять у вічність за законом природи, інші вступають молодими кроками у світ нових обов'язків, нових завдань, щоб дальше нести прапор своїх попередників. Це була хвилина радости, коли попередній голова Головної Ради Коша відчитав 19 аплікацій, які, на основі нової структури ОДУМ-у, виявили своє бажання стати добровільно в ряди Старших Виховників ОДУМ-у. Молодь сказала

(Закінчення на ст. 3-ій)

ЗСА НЕ ДОПУСТЯТЬ ДО ВІЙСЬКОВОЇ ПЕРЕВАГИ СССР — ЗАЯВЛЯЄ БРОВН

Вашінгтон. — Промовляючи в четвер, 15-го вересня, на конференції Крайової Індустріяльної Асоціяції Безпеки, секретар оборони Гарольд Бровн заявив, що хоча Совєтський Союз швидким темпом розбудовує нові роди тяжких міжконтинентальних атомових ракет, які в 1980-роках могли б стати поважною загрозою для оборонної сили ЗСА, то уряд президента Джіммі Картера зробить все можливе, щоб „задержати військовий балянс", який тепер існує між ЗСА і СССР, та не допустить до військової переваги Совєтського Союзу.

Бровн у надзвичайно гострій промові заявив, що ЗСА не можуть легковажити розбудови нової зброї Совєтським Союзом і не можуть інтерпретувати цю розбудову „бажанням СССР скріпити свій оборонний потенціял", але мусять бути готові на всяку можливість і тому Америка не може мати менше зброї від СССР, не може допустити до того, щоб Москва „залякувала і змушувала" Вашінгтон на будь-якому відтинку міжнародної політики.

Вказуючи, що ЗСА далі старатимуться дійти до порозуміння з СССР щодо обопільного обмеження зброї, як теж співпрацюватимуть в ділянці економічних зв'язків, Бровн підкреслив, що це не означає, що Америка не повинна протиставитися зростові совєтської мілітарної сили та інших впливів на таких стратегічно важливих обширах, як Західня Европа, Східня Азія та Близький Схід.

Секретар оборони зазначив, що ЗСА, стараючись задержати військовий балянс, хочуть запевнити, що матимуть „відстрашуючий потенціял", а не бажають здобути „надмірну оборонну силу". Щоб вдержати той балянс із Совєтським Союзом, ЗСА, як теж союзники з Північно-Атлантійського Союзу (НАТО), річно збільшуватимуть свої видатки на оборонні цілі по 3 відсотки — повідомив Бровн.

Щодо розбудови Москвою нових міжконтинентальних нуклеарних ракет, Бровн ствердив, що кожного року Совєтський Союз збільшує свій арсенал 100 до 150 ракетами і завжди нового типу. Велика кількість цих ракет має „офензивний характер".

„Космічна таксівка" відбула другий успішний полет

Каліфорнія. — У вівторок, 13-го вересня, тут відбувся другий з черги успішний полет „космічної таксівки" — перший відбувся 12-го серпня — яка називається „Ентерпрайс" і яка зможе в майбутньому перевозити американських астронавтів і пасажирів до космічних лябораторій в орбіті Землі та повертатися назад на Землю. „Ентерпрайс" — це заразом ракета і літак, бо вилітає в космос так само, як попередні американські космічні кораблі-ракети, але має крила і приземлюється в такий спосіб, як це роблять літаки. Коли дотепер космічні кораблі можна було використовувати тільки під час одного полету, то „космічні таксівки" („спейс шаттлс") могтимуть відбувати коло 100 полетів у космос, заки вимагатимуть перевірки і ремонту.

Під час вівторкового полету на „Ентерпрайсі" були два пасажири: полковник Джозеф Енгел і підполковник Ричард Трулі, які перевели ряд маневрів, яких не виконано ще під час першого полету цієї „космічної таксівки". Полет „Ентерпрайсу" тривав тільки п'ять і пів хвилини і „космічна таксівка" фактично не летіла в космосі, а в атмосфері, яка окружує Землю. Проте, космічні науковці ЗСА вважають цей другий полет великим успіхом, подібно як ним був і перший полет. „Ентерпрайс" вилетів у небесні простори за допомогою великого літака „Боінг 747" і після свого відносно короткого полету приземлився, як і було заплановано, посеред пустині Могаві.

Крайове Аеронавтичне і Космічне Управління (НАСА) Передбачує розбудову 5-ох „космічних таксівок" і вважає, що перший орбітний полет довкола Землі може відбутися вже в березні 1979-го року.

„ДОМАГАЙТЕСЬ СВОБОДИ В'ЯЗНЯМ СОВІСТИ!" — ЗАКЛИКАЮТЬ З УКРАЇНИ ЛЮДЕЙ ДОБРОЇ ВОЛІ

„Ню Йорк Таймс" знайомить читачів зі справою д-ра В. Ф. Турчина

Д-р В. Ф. Турчин з дружиною Татьяною в їхньому помешканні в Москві.

Москва. — Кореспондент щоденника „Ню Йорк Таймс" Джозеф В. Трістер знову підніс у числі газети з 16-го вересня ц. р. справу виїзду з СССР д-ра Валентина Ф. Турчина, відомого дисидента і члена-основника московського Відділу Міжнародної Амнестії, якого ненадійно, після чотирьох років старань і поневіряння, викликали до паспортного відділу і заявили, що він може виїхати з СССР, але без права повороту. Приблизно чотири роки тому, — пише згаданий кореспондент газети, — коли академіка Андрея Сахарова гостро напастувала совєтська критика, д-р Валентин Турчин, спеціяліст в ділянці компютерів, відомий математик, був одним з тих небагатьох російських інтелектуалістів, які стали в обороні Сахарова. День після цього його звільнено з праці в технологічному інституті в Москві, де він був відповідальним керівником лябораторії і від того часу молодий, тепер 46-річний вчений, був фактично без праці, живучи на ласці родини і приятелів. Але від того часу посилилися також напасті совєтської системи на д-ра В. Ф. Турчина. Як багато інших його земляків, Турчин не дуже бажав покидати Совєтський Союз, хоч він із своїм фахом міг куди краще влаштуватися на працю за кордоном. Між іншим, Колюмбійський університет був першим, який запропонував д-рові В. Турчинові позицію професора математики, яку він думає прийняти після приїзду до З'єднаних Стейтів Америки. Помимо того, що д-р Турчин ніби то був на волі, його часто покликали на переслухання до КГБ, де слідчі намагалися його залякати погрозами ув'язнення за зв'язки із закордонними кореспондентами тощо. Не мавши іншого виходу, д-р В. Турчин постійно поновлював своє прохання про дозвіл на виїзд за кордон. Писав у цій справі навіть до генерального секретаря ЦК КПСС Леоніда Брежнєва, але ніколи не одержав відповіді на свого листа. Своє прохання поновлював також Колюмбійський університет, зглядно його математичний департамент. Вчений був наражений також на побутні обшуки агентів КГБ в його помешканні, в часі яких агента забирали його приватну власність, книжки, писальні машинки, документи Міжнародної Амнестії, його писані праці. Вкінці його цілковито ізолювали від світу, біля будинку у якому він жив весь час стояв агент КГБ, поліційні агенти відтяли телефон, не впускали до його мешкання знайомих та стосували інші шикани.

Д-р Валентин Ф. Турчин народився 14-го лютого 1931-го року біля Чорного моря (місцевості не подається) у родині, яка частинно була грецького походження. Студіював в Московському університеті, закінчуючи студії докторатом. Він був також автором декількох книжок з математики і автором багатьох фахових статтей. „Він був думаючим, а не емоційним дисидентом", — заявляють приятелі д-ра В. Турчина.

Гельсінки (УІС „Смолоскип"). — Сюди дістався заклик на оборону членів київської Української групи сприяння виконанню гельсінських угод в Україні. Нижче подаємо повний текст цього заклику:

ДО ЛЮДЕЙ ДОБРОЇ ВОЛІ

23-го квітня були заарештовані і поміщені в ізолятор КГБ міста Києва члени Групи сприяння виконанню Гельсінкських угод в Україні:

1. Маринович Мирослав, 28 років, вища освіта (електронік), який не працював за спеціяльністю, а перекладачем.
2. Матусевич Микола, 30 років, виключений з історичного факультету Київського університету. Працював принагідно.

Обидвох обвинувачують в антирадянській діяльності.

23-24 квітня проведено 12 обшуків в різних містах: Києві, Рівному, Дрогобичі. Серед них — у 86-річного Бориса Дмитровича Антоненка-Давидовича. Обшук тривав 17 годин. Відібрано рукописи, над котрими він працював багато років. Обшук проводив підполковник КГБ Шаповалов. На запит Антоненка: „Що повертаються сталінські часи?" — Шаповалов відповів: „Я і за Сталіна працював і не соромлюся цього".

Йому не встидно, що співробітники КГБ розбили двері у Ганни Коваленко, увірвались без хазяйки в квартиру і провели обшук.

Без пред'явлення ордера на задержання протримали Коваленка в ізоляторі.

Дружина Матусевича Ольга на знак протесту проти арешту чоловіка здала комсомольський квиток і проголосила голодівку.

Українська Група складається з 11-ти осіб:

1. Микола Руденко — заарештований.
2. Петро Вінс.
3. Оксана Мешко.
4. Ніна Строката.
5. Микола Матусевич — заарештований.
6. Мирослав Маринович — заарештований.
7. Іван Кандиба.
8. Левко Лук'яненко.
9. Олекса Тихий — заарештований.
10. Петро Григоренко.
11. Олесь Бердник.

В Одесі заарештований 3-го березня 1977 року мистецтвознавець Василь Барлядяну, провадить голодівку.

ЛЮДИ ДОБРОЇ ВОЛІ! ЗАКЛИК

23-го квітня в місті Києві знову заарештовані члени Української Групи сприяння виконанню Гельсінкських угод інж. Мирослав Маринович і Микола Матусевич.

З 11-ти осіб Групи 4-ри особи — за решіткою.

Хто наступний?

О. Мешко і П. Григоренко, замучені тюрмами, важко хворі?

А. Лук'яненко і І. Кандиба, які відбули по 15 років в таборах і не зломилися?

Вимучена Ніна Строката, яка недавно повернулася з табору?

Молодий добрий Петя Вінс, чи чесний мужній письменник О. Бердник?

Хто наступний? — до Вас, Люди Доброї Волі, цей заклик! Ви можете зупинити арешти і розправу над борцями за права людини. Ви можете відроджуючому сталінському злу сказати: НІ! Домагайтесь свободи в'язням совісти.

Підписали:
Зінаїда Григоренко
Татьяна Веліканова
Олександер Лавут
Юрій Гримм
Володимир Сквірський
Олександер Іванченко

Гравень, 1977 року

День УНСоюзу на Союзівці та вибір „Міс Союзівки" цієї суботи започаткують новий сезон на цій оселі

Союзівка. — Біля півночі з суботи на неділю, 17-18 вересня, ця оселя УНСоюзу вітатиме під звуки оркестри і оплески гостей свою нову Королеву на 1978-ий рік. Це й буде кульмінаційною точкою 23-го з черги контесту на „Міс Союзівки", який тут проходить в рамках традиційного Дня УНСоюзу. „Міс Союзівкою" на 1977-ий рік є все ще 20-річна Аннета Харук з Чікаго, яка передасть свою корону новообраній кралі після проголошення висліду контесту.

Аннета Харук
„Міс Союзівка" 1977

Вибір „Міс Союзівки" попередить мистецька програма, головною атракцією якої буде танцювальний ансамбль Петра Марунчака з Монтреалю. Цей один з найкращих українських ансамблів Канади вже кількакратно виступав на Союзівці під час Дня УНСоюзу і він втішається великою популярністю по цей бік ріки св. Лаврентія. До танців під час забави, негайно після мистецької програми, пригравативе не менш популярна оркестра „Рушничок", рівнож з Монтреалю.

Переведенням вибору „Міс Союзівки" займатиметься спеціяльне жюрі, склад якого буде проголошений щойно після контесту. Неголосуючим членом жюрі є вже традиційно п-і Квітка Стецюк, яка рівнож приниматиме зголошення краль.

До контесту можуть ставати всі дівчата українського роду, які є членами УНСоюзу. Крім „Міс Союзівки" жюрі вибирає ще першу і другу дружки. Цьогорічний контест, як і всі інші програми в цьому році, проходитиме під знаком 25-ліття Союзівки.

Цьогорічна програма Дня УНСоюзу на його оселі скорочена до суботи з уваги на велику маніфестацію в обороні прав України в Ню Йорку в неділю, 18-го вересня, що й подав до відома гостей управитель оселі Володимир Квас, закликаючи їх взяти участь в цій важливій акції в обороні людських і національних прав українського народу. Про маніфестацію рівнож повідомляла під час літніх програм на Союзівці Аня Дидик, конферансьє, яка й в цю суботу виконуватиме цю функцію. Передбачається, що новообрана „Міс Союзівка", її дружки і попередня краля візьмуть участь в маніфестації разом з іншими численними союзовцями.

Вибір „Міс Союзівка", як і ціла пов'язана з ним програма рік-річно притягають понад 2,000 осіб на Союзівку. Він становить своєрідний початок осінного сезону на цій оселі, багатого на різні з'їзди, товариські зустрічі тощо.

ПЛЯН

МАНІФЕСТАЦІЙНОГО ПОХОДУ 18 ВЕРЕСНЯ 1977 РОКУ В НЮ ЙОРКУ

Збірка: год. 12 пол. на 58-59 вулицях;
Похід по 5-ій евеню — початок точно 1-ша година.

Порядок походу:

1. Транспарант;
2. Маршалок паради (адв. Р. Гуглевич);
3. Співмаршали (по одному представникові з кожного стейту);
4. Прапори;
5. Духовенство;
6. Екзекутива і Крайова Рада УККА;
7. Представники Центральних Організацій і визначні громадяни.

(Оркестра ч. 1).

8. Ветерани;
9. Молодечі організації (СУМА, Пласт, ОДУМ);
10. Жіночі організації;
11. Український Народний Союз;

(Оркестра ч. 2).

12. Місцевості: КОННЕКТІКАТ: Бріджпорт, Віллімантик, Гартфорд, Колчестер, Ню Гейвен, Норвіч; НЮ ДЖЕРЗІ: Байон, Джерзі Сіті, Елізабет, Картерет, Кемден, Моріс Ковнті, Ню Брансвік, Пассейк, Трентон, Менвілл, Сомервілл; НЮ ЙОРК: Амстердам, Авбурн, Бруклин, Вотервліт, Гемпстед, Елмайра, Йонкерс, Кергонксон, Коговз, Ню Йорк, Олбані, Озон Парк, Трой, Ютика; ПЕННСИЛЬВЕНІЯ: Філядельфія, Честер, Аллентавн.

Палата Репрезентантів проголосувала підвищити мінімальну заробітну платню

Вашінгтон. — В четвер, 15-го вересня, Палата Репрезентантів 309-ма голосами проти 96-ох проголосувала законопроєкт, який пропонує, щоб від 1-го січня наступного року мінімальна платня виносила 2.65 доляра на годину, замість дотеперішніх 2.30 доляра, щоб ця ставка в 1979-му році зросла до 2.85 доляра, а починаючи з січнем 1980-го року мінімальна одногодинна платня виносила 3.05 доляра.

Того самого дня Палата відкинула пропозицію, щоб заробітні платні молодих людей, тобто 18-річних і молодших, становили тільки 85 відсотків із мінімальної ставки протягом перших 6 місяців.

Робітничі спілки робили заходи, щоб Палата Репрезентантів схвалила пропозицію, щоб мінімальні платні завжди виносили 53 відсотки пересічної платні індустріяльного робітника, але конгресмени цю пропозицію відкинули.

Тільки ті фірми, загальні річні прибутки яких становлять 500,000 долярів або більше, зобов'язані платити нові ставки мінімальної заробітної платні. Профспілки старалися, щоб нова ставка стосувалася вже всіх фірм, загальні прибутки яких виносять 250,000 долярів.

Появилась нова економічна праця д-ра М. Чировського

Кілька днів тому появилася нова англомовна книжка М. Чировського на економічні теми під наголовком „Філософічні основи економічних доктрин", Флоргем Парк Прес, Флоргем Парк, 1977, ст. 179.

Ще в 1972 році д-р М. Чировський був опублікував маленьку книжечку „Філософія в економічній думці", а розроблення і поширення теми в новій праці є частинно вислідом його перебування і викладу на Українському Католицькому Університеті осінню 1975 в Римі. При обох виданнях автор користувався співпрацею і допомогою В. Мата, який є співавтором.

Книжка складається з двох частин. Частина перша: „Загальний вплив філософії на економічну думку" охоплює три розділи — введення, філософія і господарська думка, та історичний спадок модерної господарської думки. Частина друга: „Кілька репрезентативних економічних доктрин і їхня філософічна основа", складається з чотирьох розділів: консервативна економічна доктрина, доктрина господарського добробуту, соціялістична доктрина і прагматична економічна думка. Кожний розділ охоплює декілька підрозділів, які кожний зокрема обговорює одну вузьку тему. Наприклад, розділ про соціялістичну доктрину розбивається на такі підрозділи: поняття соціялізму, різні роди соціялістичної думки, радикальна соціялістична доктрина (комунізм) і соціял-демократична господарська теорія.

В Америці, де прагматизм перемагає теоретичні і філософські думання, рідко коли на університетах викладається економічну філософію, і для такого саме викладу ця книжка була б придатна.

Треба згадати, що це вже дев'ята більша публікація М. Чировського, який спеціялізується в економічній теорії і економії та історії Східньої Европи, він науковий секретар А-НТШ, довголітній директор програми МБА (магістрів бизнесової адміністрації), а потому кількаразово обраний голова департаменту економії на університеті Сітен Гол, Савт Орандж, Н. Дж., розпочинає свій 31-ий рік навчання. Розуміється, що проф. д-р Чировський і його дружина Іванна є членами УНСоюзу. Вони зі синами проживають в Мейплвуді, Н. Дж.

ПАМ'ЯТАЙТЕ: ЦІЄЇ НЕДІЛІ В НЮ ЙОРКУ МАНІФЕСТАЦІЯ В ОБОРОНІ ПРАВ УКРАЇНИ

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Дві мірки

Майже усі пресові агенства повідомили в понеділок, 12-го вересня ц. р., про приїзд на Захід, а зглядно до З'єднаних Стейтів Америки, д-ра Валентина Ф. Турчина, відомого в Совєтському Союзі і за кордоном дисидента, який свого часу був позбавлений праці в технологічному інституті в Москві і залишився ,,безробітним'' до сьогодні тільки за те, що мав відвагу виступити в обороні академіка Андрея Сахарова, проти якого три роки тому було звернене головне вістря совєтської пропаґанди. Очевидно, в обороні Турчина виступили дуже ефективно західні науковці, зокрема математики, а Колюмбійський університет в Ню Йорку, щоб рятувати Турчина від насильства і переслідування органами КҐБ, визнав його компетентним викладати математичні науки в названому університеті, запропонувавши д-рові В. Турчинові тимчасову посаду професора-гостя.

Невідомо, що спонукало совєтських верховодів змінити своє рішення і видати молодому вченому виїздну візу. Дехто твердить, що цей крок був подиктований останніми заходами Кремля зліквідувати, або бодай зневтралізувати дисидентський рух в СССР ще перед другою фазою Европейської Конференції для справ безпеки і співробітництва, яка вже в наступному місяці радитиме в Беоґраді і яка, правдоподібно, розглядатиме ефективність дії Гельсінкської угоди, підписаної 35-ма европейськими країнами, ЗСА і Канадою. Існує також сильне переконання, що Москва підбудовуючи престиж Совєтського Союзу в світі, дуже звертає увагу на опінію західніх суспільств і починає з нею рахуватися. Досвід з випадками деяких інших дисидентів, в першу чергу дисидентами неукраїнської національности, підтверджує це припущення і тому зовнішню пресію з успіхом застосовують на Заході не тільки у відношенні до Москви, але також інших комуністичних держав, які порушують Гельсінкську й інші міжнародні угоди та ув'язнюють та переслідують людей за їхні політичні чи релігійні переконання.

Проте, кремлівські верховоди далеко відпорніші за західню публічну опінію, якщо йдеться про борців за національні й людські права в Україні та інших поневолених Москвою країнах, зокрема в Прибалтиці, Грузії, Вірменії та інших ,,республіках''. Свідчить про це відома справа Валентина Мороза, коли комуно-московські режимники, не зважаючи на великі маніфестації і на інтервенції державних мужів, цілком зігнорували подібне запрошення Валентина Мороза на викладача історії в Гарвардському університеті. Немає сумніву, що до Мороза та йому подібних застосовується цю другу мірку головно тому, що вони змагаються за розвал єдиної в світі імперії москалів. Григорій Приходько у своєму листі до Верховної Ради УССР виразно це наголосив, кажучи: ,,Тому, що цілі російського мілітаризму з чужі українському народові, питання відділення України від Росії з її далекойдучими вимогами, являється питанням самозбереження українців, питанням самого збереження України''. Сказано ясно. Треба вважати, що це і є причиною подвійного виміру у відношенні до противників режиму та до противників імперії. А втім, таку саму оцінку цієї справи дають деякі з дисидентів, які опинилися на Заході, між ними Людмила Алексєєва, Андрій Григоренко та інші. Національні мотиви є головною причиною того, що кремлівські верховоди можуть евентуально погодитись на звільнення навіть найзавзятішого противника режиму, але не того, хто може загрожувати комуно-російській імперії з її завоюваннями сусідніх народів.

Конечна потреба

Кілька днів тому Джозем Каліфано, секретар здоров'я, освіти і суспільної опіки, повідомив, що від 1-го січня 1978-го року пенсіонери, які одержують федеральну медичну допомогу ,,Медікер'', мусітимуть платити значно вищі ставки за перебування у шпиталі, зазначуючи, що встановить ті вищі ставки ,,з великим жалем'', але мусить це робити, бо кошти медичної опіки в шпиталях ЗСА зростають дуже швидким темпом. Секретар Каліфано теж закликав Конгрес схвалити представлений президентом Джіммі Картером законопроєкт, який пропонує встановити 9-відсоткову верхню межу на річні підвишки в коштах медичної опіки в майже всіх шпиталях країни.

Заклик секретаря Каліфана до Конгресу дуже влучний і на часі, коли взяти під увагу факт, що пересічний американський громадянин, зокрема пенсіонер, може втратити всі свої ощадності на випадок довготривалої недуги, а велика кількість американців зовсім неспроможна покрити коштів довшого перебування в шпиталі.

Не зважаючи на те, що проти встановлення верхньої межі на річні підвишки в коштах вже заявилося багато шпитальних адміністрацій і речники лікарських товариств, твердячи, що таке обмеження на підвишки спричиниться до погіршення якости медичної опіки, то ці твердження можна легко заперечити, як це вказують члени уряду та речники різних приватних асекураційних інституцій. Вони не заперечують, що якщо Конгрес проголосує пропозицію президента Картера, то шпиталі будуть змушені ввести ряд змін у свою щоденну процедуру, але доказують, що можна таки додержуватися 9-відсоткової верхньої межі щодо підвишок в коштах і не треба буде жертвувати якістю опіки в шпиталях.

Асекураційні інституції, члени уряду та коментатори правильно вказують, що дотеперішні астрономічні підвишки в коштах медичної опіки до великої міри спричинені марнотратними шпитальними процедурами, які можна порівняльно легко зліквідувати.

Тому треба надіятися, що Конгрес якнайшвидше схвалить законопроєкт, що його президент Картер представив ще в квітні ц.р., відносно 9-відсоткової верхньої межі на річні підвишки в коштах медичної опіки в шпиталях. Цього вимагає добро всіх американських громадян, зокрема пенсіонерів і тих, які належать до менш заможних прошарків американського суспільства.

Я. Татомир

ВЕЛИКІ МОЖЛИВОСТІ

Ми у наших акціях організування американської публічної опінії проти нехтування прав людини в Україні замало уваги присвячуємо такому великому і потужному секторові американського суспільства, як робітничі спілки (Юнії), з їхніми біля 18 мільйона членів.

Цей сектор є не тільки дуже сильний і має дуже великий вплив в американському політичному світі, але теж дуже надійний, якщо йдеться про справу оборони прав людини.

Американські робітничі спілки, які мають за собою повне сторіччя впертої, але і дуже успішної боротьби за права людини і гідність робітника, мають багато живіше зрозуміння для змагань за права людини, ніж інші сектори американського суспільства. Слід теж ствердити, що американське робітництво в загальному більш критично наставлене до комунізму, чим інші верстви американського суспільства.

Однією із причин того явища є, мабуть, те, що протягом останнього півсторіччя до робітничих спілок був постійний доплив імігрантів з країн, які впали жертвами комуністичної агресії: українців, росіян, білорусів, литовців, поляків, малярів, чехів, кубинців і т.д. І під час, коли американська ліберальна преса, телебачення, видавництва донедавна ще вибілювали правдиве обличчя комунізму, а правду про переслідування в Україні прямо відмежовували від американської публіки стіною мовчанки, сотні тисяч українських й інших імігрантів передавали правду про комунізм своїм співтоваришам праці — безпосередньо, в особистих зв'язках.

Очевидно, що є ще й інші причини відпорности американського робітництва на комуністичну пропаганду, такі як: високі заробітки і добробут американського робітника, відносно високий рівень освіти пересічного робітника, знаменіті провідники, від президента федерації робітничих спілок Джорджа Міні, почавши, і подібне. Проте, які це причини не були б, Америка є сьогодні єдиною великою високо індустріяльною країною, де комуністичні впливи серед робітництва є мінімальні. Дещо більшим успіхом втішалася комуністична пропаґанда серед деяких одиниць із американського академічного світу і серед студентської молоді та і ці впливи в останніх роках змаліли.

Наша активність на форумі робітничих спілок, у додатку до безпосередніх користей для акції оборони прав людини в Україні піднесла б наш вплив, нашу питому вагу на терені американських політичних партій, бо вага, яку ми маємо чи яку ми можемо мати в очах одної чи другої американської політичної партії або в очах будь-якого виборного політика — це вага не тільки наших виборчих голосів, але теж вага нашого впливу на інших виборців, нашого політичного активізму.

Багато українців є членами робітничих спілок. Деякі з них активні у своїх відділах даної робітничої спілки, багато інших могли б мати вплив у своїх відділах, якщоб стали активістами у своїх спілках.

Які є основні передумови для того, щоби ми якнайкраще використали можливості, що існують на терені робітничих спілок?

Перш усього треба, щоб УККА створив окрему секцію для справ акцій в обороні прав людини на терені робітничих спілок. Завданням такої секції було б втримувати зв'язок з українцями, які є активні чи хотіли б ними стати у робітничих спілках, координувати акції цих членів спілок, постачати для акцій в обороні прав людини в Україні відповідні друковані матеріяли-летючки, брошурки, резолюції, меморіяли тощо.

Самозрозуміло, що УККА виступав би тут тільки як дорадник і матеріяльно допомагав би у видаванні друкованих матеріялів, бо якунебудь акцію на терені робітничих спілок мусять ініціювати і переппроваджувати члени даних робітничих спілок, та в їхньому імені.

Тут варто пригадати що наші централі УККА і СКВУ, а теж УНС і ,,Свобода'' багато допомогли акції видвигнення справи оборони прав людини і національних прав в Україні на недавній Конвенції Спілки Автових Робітників у Лос Анджелесі. УККА видав своїм коштом 5.000 переконливих і ефектовних двокольорових летючок та вислав на Конвенцію свого співробітника п. Крупку, СКВУ видав для тієї цілі 3.000 летючок, а ,,Свобода'' коштом УНСоюзу надрукувала для тієї Конвенції 2.000 примірників 16-сторінкової, знаменитої і дбайливо оформленої Деклярації та Меморіялу ч. I, Української Гельсінкської Групи у Києві (англійською мовою). Зайве додавати, що всі ці матеріяли незвичайно причинилися до обзнайомлення представників півторамільйонової Спілки Автових Робітників із топтанням Москвою прав людини в Україні.

Тепер треба, щоби ми приступили до таких акцій на постійній базі.

При нашому розумному підході і послідовній праці, американські робітничі спілки могли б стати могутнім чинником у боротьбі за права людини у Совєтському Союзі з великою користю для Америки, вільного світу і нашої Батьківщини.

Омелян Пріцак

НОВИЙ НАУКОВИЙ КВАРТАЛЬНИК УКРАЇНОЗНАВСТВА

II

Назва журналу

Були різні проєкти для назви журналу. Потрібно було мати недовгу назву та задержати в ній слово Гарвард. Тому рішено прийняти таку назву: ,,Harvard Ukrainian Studies" (,,Гарвардські Українські Досліди"), скорочено: ,,HUS" (,,ГУС").

Тематика

Журнал призначений в основному для трьох українських дисциплін, які плекаються в Гарвардськім осередку: історія, літератури та мовознавство. Одначе, він радо дає місце спорідненим дисциплінам, таким як етнографія, філософія, економіка, політичні науки, правознавство тощо.

Характер журналу

Передумовою прийняття статті до друку є її аналітичний або синтетичний метод та поставлення даної українознавчої проблеми у ширшому міжнародному контексті. Зокрема плекатимуться роботи міждисциплінарного характеру. Усі прислані до друку роботи мусять друкуватися вперше в нашому журналі.

Журнал має такі відділи: ориґінальні статті, (невидані) документи, огляди (статті-рецензії), рецензії та хроніку. У системі кожного відділу матеріяли групуються після епох, незалежно від дисциплін. Значить, мовознавча стаття на теми із княжої доби поміщена поруч історичної статті із тієї ж доби.

Редакція старається у кожному номері заховати баланс відносно числа статтей, писаних українцями та не-українцями.

Автори мають повну свободу висловлювати свою концепцію, під умовою, що вона буде базуватися на дуже строго придержаному принципі наукового досліду. Ніяких пропаґандивних чи чисто полемічних матеріялів не приймається, бо нашим гаслом є правдива толеранція.

Щоб допомогти українській науці та українознавчим дисциплінам твердо увійти у міжнародний світ, журнал плекає спеціяльно теми, де українська проблематика є частиною ширшого контексту. Очевидно, дуже важливим є, щоб такі теми опрацьовували також (а то і в першу чергу) вчені не-українці. Потрібно, щоб вчені світової слави знову активно включилися у досліди українознавства, як це було колись за часів І. Франка та М. Грушевського при кінці XIX ст. та в перші три десятиліття XX ст.

Опісля з різних причин дійшло до відчуження поміж українською та світовою наукою. Наш журнал власне має бути тим помостом, новим форумом, де вчені українці і не-українці, плече об плече, разом у спільному змагу атакують складні питання українознавчих дисциплін, збагачуючи тим самим науку про Україну і роблячи її підметом уваги світової науки.

Це взаємопізнання і взаємозбагачення можливе лише — ще раз підкреслюю — на базі чистої науковости та беззастережної толеранції, цебто пошани думки другого. Реалізація оцих засад — основна задача редакторів журналу.

Щоб уникнути непорозуміння, підкреслюю ще раз, що завданням нового журналу не є інформувати про стан українознавчих дослідів чужинців та українців, які вживають англійську мову як засіб культурного спілкування, а його роля є діяти як активний орган, в якому ведучі фахівці на світову скалю, без огляду на своє етнічне походження, атакують і розв'язують основні та пекучі питання гуманістичних та соціяльних наук, маючи при тому в центрі своєї уваги — власне Україну.

Рецензії

Відділ рецензії має на меті поширити горизонти українознавців. Тому спеціяльну увагу звертається на праці, що вийшли в країнах чужих, а навіть ,,екзотичних'', але так важливих для українознавства, як Туреччина, Румунія і т. д.

Очевидно, не всі появи можна охопити у відділі, для якого можна було призначити лише кількадесят сторінок. Але, дуже скоро почне виходити підготований Інститутом Бібліографічний річник, який нотує і подає коротку оцінку усіх появ. Усі появи спеціяльної ваги, що вийшли в Україні, будуть надалі оцінюватися в ,,Рецензії''.

Зміст перших двох випусків

Оці теоретичні міркування тепер проілюструю реальністю, цебто змістом двох перших випусків, які досі появилися.

Три статті присвячені проблемам княжої доби, одна історична та дві мовознавчі. Історична стаття торкається відомого запрошення Варягів княжити у Східній Европі. Автором статті є підписаний. У ній він оцінює джерельну базу ,,запрошення'' та старається з'ясувати ким і до кого воно було післане.

(Закінчення на ст. 4-ій)

М. Островерха

СУМЛІННИЙ ТРУД

Détente versus dissent? by Ulisse A. Floridi, Copyright 1976 "La Casa di Matriona", Milano, page 360.

...І безсторонній труд появився на книгарському базарі культурного світу. В перекладі на італійську мову ця праця має суттєвіший заголовок: ,,МОСКВА І ВАТИКАН. Совєтські дисиденти в обличчі ,,діялогу''. В передслові до цієї праці читаємо: ,,Питання, що його порушив Автор, справді болюче: з неясно окреслених причин Ватикан, що втішається таким високим моральним авторитетом у світі, нежданно опинився у дивній і неприродній співдії з діяметрально протилежною — до тих своїх вартостей, на яких основується яка б це не була релігія — силою, яка не тільки заперечує ті вартості, а й чинно поборює їх''.

У сучасному, духово розбитому, розгубленому світі цей діялог спричинює ще більший духовий розклад у ділянці віри та ідеології; появляються — та й не диво! — усякі нові творива релігійно-політичних наставлень. У Чіле, езуїт о. Ґонзалєс Арроха основує —14-16 квітня 1971 ,,Рух християн за соціялізм'', що поширився на Латинську Америку, а також на Еспанію, Італію, Німеччину. Відвідуючи Кастра в листопаді 1971 р., о. Арроха в приявності 140 священиків заявив: ,,...християни не є звичайні тактичні союзники, а є вони союзники стратегічні в революційному процесі''. А о. Джюліо Джірарді, знавець комунізму на II Ватиканському Соборі, на зустрічі з членами ,,Руху християн за соціялізм'' у Болоньї у вересні 1973 заявив: ,,Християни можуть прийняти марксистські методи, не нарушуючи своєї віри... якщо в релігійному посланництві є дещо таке, що заперечує визволення людини, чи творить перепону в боротьбі кляс, то це не походить від Бога. Ми є проти віри, що основується на приматі духа''. Ось і суща єресь.

Ми лиш у скороті навели деякі уривки з цієї праці, щоб увести зацікавлених цією працею у її вартість, у її суть, у значення її у теперішні часи.

В цій праці подано просто: до подробиць! про рух дисидентів у всій совєтсько-московській імперії; Україні ж присвятив У. А. Фльоріді окремий розділ, у якому подає усі прізвища наших дисидентів, хай буде: заперечників, подрібно подає їх дії. Подає історію нашого руху за Патріярхат нашої Церкви; вичерпно наводить слово Патріярха Йосифа Сліпого на світовому синоді католицьких єпископів у Римі — 23 жовтня 1971 в приявності Папи; подає перипетії у справах помісности нашої Церкви з секретарем стану кард. Війо.

Словом: ця праця варта пильної уваги й зацікавлення усіх наших культурно-політичних осередків та осіб, що беруть участь у нашому громадському й церковному житті.

З НАШИХ БУДНІВ

З НАГОДИ 25-РІЧЧЯ

Ще недавно, здається, ці сторінки були нові, свіжі, сьогодні вони вже прив'ялі та й пожовклі. Йдеться тут про окремі ,,сторінки'' Союзівки, виховно-відпочинкової оселі УНСоюзу, що появлялися у 60-их роках двічі в році, як додаток до нашого щоденника. Вийшло їх, тих ,,сторінок'', рівно 8 чисел, кожне з настроєвою титульною заставкою, роботи маестра Е. Козака: на фоні гуцульського краєвиду, трьох леґінів грають на трембітах...

Ось, перед нами, перше таке ,,союзівкове'' число, з датою ,,Грудень, 1966''. Перша його сторінка відкривається різдвяним привітом першого пароха Союзівки, о. Любомира Гузара. Поруч — фотозняток з підписом: ,,Вінчання на Союзівці''. Фото так посіріло, що й не пізнати, хто з ким вінчається, вирізняються тільки контури дерев'яної каплички св. Володимира в гайку, навпроти павільйону ,,Київ''. До речі, весільний сезон 1966-го року мусів бути доволі активний, якщо на протязі двох тільки весняних місяців о. Гузар звінчав 7 ,,чисто українських'' пар!

Багата й різноманітна дальша ілюстрована хроніка цього сезону... Бачимо, як один з управителів Союзівки, п. В. Квас, вітає Первоієрарха Української Православної Церкви в ЗСА, Блаженнішого Митрополита Іоана, який в липні того року відвідав Союзівку. Бачимо рідких гостей з Голлівуду — американських фільмових акторів українського роду, Майка Мазурки і Джека Пеленса, які 17-го вересня того ж року взяли участь у великому осінньому фестивалі пісні, музики і танку. Чарівно всміхаються до нас три українські ґрації: Мішель Метрінко, міс ЗСА за 1957-ий рік, Марія Рибчук, міс Гамісфери за 1965-ий рік, та Маріянна Сухенко, міс Союзівка 1966-го року. Внизу ,,підпирають'' сторінку своїми вітаннями і бажаннями двох тодішніх управителів оселі, п. Данило Слободян і п. Володимир Квас, що виглядали тоді, ну...трохи інакше, ніж тепер, нівроку, виглядають.

Другу сторінку відкриває фото п. з. ,,Український Пікассо'', тобто маестро Любослав Гуцалюк при праці в своєму ательє (в ,,Захисті''). А поруч фото: ,,Зустріч Мистців'', з нагоди авторського вечора Я. Гніздовського на Союзівці. Бачимо мистців(Гуцалюка, Доманика, Е. Козака, Мол-Молодожаніна і Гніздовського. Окремо і внизу, фото тоді ще тільки капітана Американської Армії, Миколи (,,Гоко'') Кравцева, який читав тут доповідь про Вест-Пойнт. Сторінку прикрашує збірне фото молодих студенток, працівниць Союзівки в гуцульському одязі, з яким же багатомовним підписом: ,,Дівчата, як маків цвіт!''

ІКЕР

Богдан Певний

ЗАСУД — НИЩИТИ КОЗАЦЬКЕ БАРОККО

(4)

Совєтські мистецтвознавці вперто твердять, що зірвання Успенського собору Києво-Печерської лаври довершили німецькі окупанти. Недавно їм з допомогою прийшов Альберт Шпеер, міністер і прибічник Гітлера, який у своїх споминах пише таке: ,,Я застав купу грузів на місці однієї із найславніших церков Києва (Успенський собор Києво-Печерської лаври). Мене поінформовано, що у ній експльодував совєтський магазин пороху. Пізніше я довідався від Геббельса, що церква була навмисне зірвана з наказу Еріха Коха, Райхс-комісара України; ідеєю було знищити цей символ української національної гордости. Ґеббельс розказував мені це з незадоволенням, він був переляканий брутальністю напрямних, застосовуваних в окупованій частині Совєтського Союзу..." (Albert Speer: ,,Inside the Third Reich" New York 1971).

Якщо б справді повірити в те, що Успенський собор зірвали німецькі окупанти, то після совєтського закону про відбудову історичних пам'яток, знищених під час останньої війни, його повинні були б відбудувати.

,,Наукова'' перебудова

,,Є парадоксом, що у той самий час, коли переслідують релігію, в Ленінґраді від 1945 року половину суми грошей (150 мільйонів рублів річно), призначеної на житлове будівництво, видається на привернення церквам і манастирям їхньої давньої краси та на відбудову палат аристократів, яких большевики самі замордували або вигнали з країни. Останній цар з царицею і всі їхні діти були розстріляні, проколені багнетами й кинені у тунель старої копальні, але палата цариці Катерини II в Пушкіно, пишного предка нещасливого царя, збудована у стилі рококо в XVIII сторіччі і майже цілковито знищена під час Другої світової війни, була відтворена з подивугідною майстерністю...'' — пише Мілдред Ф. Шмертц у журналі ,,Архітекчурал рекорд'' за лютий 1973 року, яка разом з групою американських архітектів відвідала на запрошення Спілки архітектів СССР Москву, Ленінград, Таллін, Київ, Тбілісі, Ташкент і Самарканд. Дальше з неприхованим здивуванням авторка підкреслює: ,,Суздаль це одно з старовинних міст в околиці Москви відоме своїми мистецькими скарбами. Воно належить до групи міст називаної росіянами ,,Золотим Кругом'', у склад якого входять надзвичайні міста,такі як Владімір, Переяславль-Залескі, Ростов, Заґорск та Ярославль...усі ці міста запляновано реставрувати до первісного їх вигляду...''

А, що в Україні? — спитаєтесь. Туристи розказують про церкви в риштованнях. Ці риштовання вже перейшли в леґенду.

У цьому аспекті в найбільше ,,щасливому'' положенні опинився Чернігів, де проведено інтенсивні реставраційні роботи — Борисоглібського собору в 1952—58 роках, Колеґіюм у 1950—54 роках та П'ятницької церкви, відбудова якої була завершена 1962 року. Всі ці будівлі були свого часу частиною найбільше компактної та стилево суцільної архітектурної бароккової панорами в Україні. На відносно невеликій відлеглости тут розміщені, окрім згаданих П'ятницької церкви, Колеґіюм і Борисоглібського собору, — Спаський собор, будинок Якова Лизогуба, Катеринівська церква, Єлецький та Троїцько-Іллінський манастирі.

Найбільш пошкодженою під час війни була П'ятницька церква — у червні 1941 року пожежою під час німецького бомбардування та 26-го вересня 1943 року від вибуху бомби. П'ятницьку церкву, названу так у честь покровительки торгівлі св. Параскеви П'ятниці, збудував в кінці XII і на початку XIII сторіч прадоподібно відомий будівничий Петро Милонеґ; за легендою вона відограла важливу оборонну ролю в жовтні 1239 року під час нападу монгольських орд на Чернігів. У XVII сторіччі, ймовірно, за участю відомого архітекта Івана Зарудного, П'ятницьку церкву перебудовано у стилі козацького барокко зі стрункими фронтонами й багатоповерховою банею. Після знищення П'ятницька церква була відбудована за проєктом заслуженого російського архітекта П. Барановського не в стилі козацького барокко, як цього можна було сподіватися, а в здогадуваному первісному вигляді.

Така ж історія Борисоглібського собору, побудованого 1120 року і перебудованого у стилі козацького барокко. Теперішній вигляд собору — це перебудова за проєктом архітекта М. Холостенка, що мала би зображати здогадний первісний вигляд.

Тому, як читаємо раз-по-раз замітки у пресі про намагання відбудувати Успенський собор Києво-Печерської лаври разом з радістю огортає нас боязнь. Невже і ця відбудова буде ,,науковою''? Невже більше не бачити гордих золотих бань, стрімких фронтонів, пишних порталів?

За теорією російських істориків український нарід постав зі загального руського лона лише у XV сторіччі. Консеквентно, всі архітектурні відбудови треба виконувати у стилі ,,древньоруського'' мистецтва до якого має претенсії і російський нарід.

А барокко? Барокко стоїть на заваді тотального проковтнення українського народу, нагадує йому про незалежну минувщину!

(Кінець)

ВІДБУВСЯ З'ЇЗД ОДУМ...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

своє слово і їй відкрили двері.

Перед звітами обрано комісії: Мандатну, Номінаційну, Статутову й Резолюційну, які працювали в процесі ходу З'їзду.

Звіти й дискусія

Цілість звітів виповнювали звіти членів Головної Ради Коша, Комітету побудови пам'ятника св. п. митрополитові В. Липківському, Оселі „Київ", і Контрольної комісії.

Голова Головної Ради Коша д-р А. Лисий, підкреслив, що протягом останніх двох років були успіхи й недотягнення, які (недотягнення) переважно були вислідом несвоєчасного інформування голови або членами Ради, або Управами Філій. Він звернув особливу увагу на підсилення праці філій.

Віктор Войтихів, як перший заступник підкреслив, що наступила помітна й тісніша співпраця поміж філіями, зокрема на Заході. Поштовхом до цього, очевидно, було переведення семінарів, які влаштовувала філія ОДУМ — Чікаґо, під проводом Олексія Коновала. В ділянці зовнішніх зв'язків провід ОДУМ-у завжди звертав особливу увагу в наголошенні співпраці як між молодечими, так і суспільно-громадськими, політичними та церковними інституціями і організаціями.

Референт преси й інформації Олексій Пошиваник вклав надзвичайно багато праці в цій ділянці, інформуючи українське громадянство шляхом видавання сторінки ОДУМ-у при „Українських Вістях" та дописами до української преси.

Крім того, майже кожна філія представила письмовий звіт зі своєї діяльности. Всі ці звіти виказують, що зроблено багато серйозної праці, яка корисна не лише для ОДУМ-у, як організації, але також для цілого українського і, дуже часто, загального американського суспільства.

Голова Комітету побудови пам'ятника св. п. Митрополитові В. Липківському д-р Ю. Криволап докладно представив досьогоднішню працю Комітету. Вже почалися обміни думок з декількома скульпторами. Ведуться переговори з Консисторією УПЦ в ЗСА в справі визначення місця, де має бути здвигнений пам'ятник. Із хвилиною остаточного полагодження згаданих справ, Комітет розпічне інтенсивну збірку фондів. З'їзд одобрив працю Комітету й побажав успішного закінчення розпочатого великого діла.

За оселю „Київ" звітував Є. Кальман. Найважливіша проблема — це недостача запасних фондів, що є очевидною перешкодою в її розбудові, зокрема спортової частини. Цього року деякі Філії своєю фінансовою допомогою причинилися до успішного відкриття й переведення літнього сезону. Була жвава дискусія в якій, крім делеґатів, взяли участь гості з Канади: голова Центрального Комітету ОДУМ-у В. Педенко і О. Харченко, голова Головної Ради Коша СВ в Канаді підкреслив, що молодь в рядах ОДУМ-у виховується на свідомих і сильних духом членів організації, які зможуть своєю діяльністю допомогти українському народові в його боротьбі за волю.

Офіційна частина З'їзду закінчилася відспіванням одумівського маршу.

Ідеологічна конференція

Відразу після закінчення формальної частини З'їзду, Олексій Коновал, голова Ідеологічно - проблематичної комісії, відкрив панель і передав ведення ним Андрієві Шевченкові, СВУ. Дослівно всі молоді залишилися на конферен ції, приготовивши себе оборонати (якщо була б потреба) своїх молодих друзів, які брали участь в панелі. Андрій Шевченко представив панелістів у такому порядку: Віктор Ліщина — студент першого курсу фізико - математичного факультету в Йоркському університеті, Торонто. Він звертав увагу, що праця в ОДУМ-і мусить бути в першу чергу в духовій ділянці. Одумівський виховник мусить бути прикладом праці й відповідальности.

Юліян Китастий — студент історії в Детройті, критично оцінював деякі ділянки діяльности ОДУМ-у, звертаючи увагу, що нова структура, мабуть, менше зосереджуться на філіях, а більше на центральній установі.

Тарас Ліщина — наймолодший панеліст, 15 років, учень 10-ої кляси державної канадської школи. Він звертає увагу, що власні оселі є кращим засобом активізації зорганізованого життя молоді.

Андрій Шевченко — студент третього курсу політичних наук в Ратґерському університеті. Він сказав, що для успішного збереження українства поза межами України нам потрібно: добрих провідників, які могли б влучно оцінити теперішнє й передбачити майбутнє; добре зорганізованих шкіл українознавства й молодечих організацій; активнішої участи в політичному житті країн перебування; здобування молоддю найвищих щаблів освіти і ліквідації поняття відокремлення ідеологічного, політичного й церковного. Чи ОДУМ виконує своє завдання? Так, ОДУМ вимагає, щоб кожен юний одумівець відвідував українські школи. Старші одумівці беруть активну участь в українських школах та громадському житті тощо.

Віра Коновал закінчила студії в ділянці елементарної педагогіки. Вона заявила, що в процесі виховної праці в організації чи школі треба шукати за тим, що молодь цікавить. Те, що батьки часами говорять до своїх дітей неукраїнською мовою, везучи їх до української школи, не стане добрим виховним фактором. Українську мову вивчаємо не лише тому, щоб нею розмовляти, але для того, щоб зберегти нашу рідну культуру, якої мова є інтеґральною частиною.

Ю. Іхтіаров звернув увагу, що зміна політики від „перетоплюючого казана" до розвитку етнічних груп зобов'язує нас ще більше працювати над збереженням українства поза межами України.

Бенкет

Привітна, скромна заля православної громади привітала учасників З'їзду. Усміхнені й раді господарі намагалися догодити гостям. Стіни залі прикрашено фотознімками з діяльности місцевої філії ОДУМ-у.

Голова Філії Луценко відкрив програму бенкету, яким проводила пані Швець. Це був скромний і по вінця виповнений щирістю господарів і гостей вечір. Отець Ігор Зботанів поблагословив вечерю, привітавши всіх від імени Владики Константина. Промовляли коротко голова ЦК ОДУМ-у В. Педенко, Віктор Войтихів, новообраний голова Головної Ради Коша СВ ОДУМ-у в ЗСА, проф. д-р Юрій Криволап, довголітній голова ЦК ОДУМ-у і д-р А. Лисий, відходячий голова Головної Ради СВ ОДУМ-у в ЗСА.

Зворушливою подією було передання українського вишитого рушника д-рові А. Лисому, як дарунок філії за його працю для ОДУМ-у. Пані Швець з двома одумівцями передала цей подарунок, зазначаючи, що рушник — це символ щастя й добробуту.

∴

Поза північ лунали звуки оркестри „Трубадур" О. Пошиваника — молодь бавилася, співала й танцювала. Вона виявляла своє задоволення, що новий провід Коша в більшості — це їхні безпосередні друзі з юних днів.

Старші також не приховували свого задоволення. Тут і там можна було побачити господарів цієї події — пані Швець, О. Бачнівського, Луценко та інших, які гордились своєю організацією ОДУМ.

О. Шевченко

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

Ліва коаліція у Франції не може дійти до згоди

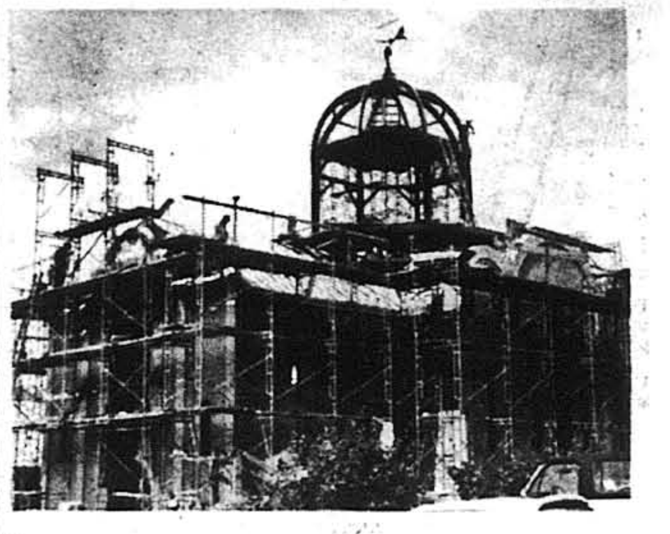
Париж. — Французькі соціялісти і комуністи, які вже від кількох місяців намагаються створити ліву коаліцію з надією виграти вибори в березні наступного року, не можуть дійти до згоди і , як інформують пресові аґенства, у процесі переведених кількаразових розмов відходять чимраз далі одні від одних. На сесії, яка відбулася в середу, 14-го вересня ц. р. і яка тривала 12 годин, дійшло навіть до гострої виміни думок, у висліді чого деякі менші соціялістичні делеґації покинули демонстративно залю конференції з погрозами, що вони не бажають більше спільно засідати. Обидва лідери й ініціятори тієї коаліції, Жорж Марше — генеральний секретар французької Комуністичної партії, і Франсуа Міттеранд — лідер найбільшої соціялістичної партії, провели майже ціле літо на розмовах, намагаючись дійти до порозуміння у таких справах, як націоналізація індустрії і великих підприємств, чого домагаються комуністи, об'єднання робітничих юній, підвишка платень для робітників тощо. Жорж Марше в часі останнього мітінгу ввесь час намагався зачитувати політичну і соціяльну програму комуністів, яку вони думають реалізувати, якщо прийдуть до влади у Франції. Лідер радикальної Соціялістичної партії Роберт Фабр опонував до деяких точок у програмі комуністів і піддержував Міттеранда. В часі гострої дискусії Фабр і його прихильники покинули приміщення нарад, викрикуючи, що комуністи ставлять неприйнятливі вимоги. Він також погрозив, що його партія виходить із соціялістично-комуністичної коаліції, яка тим способом буде послаблена. Марше намагався рятувати ситуацію заявою відмови від нових пропозицій, але протестуючі делеґати вже не приймали жадних аргументів. Теперішнє опитування у Франції виказує, що коаліція теперішнього президента Франції Валери Жіскара д'Естена все ще веде перед 53 проти 47 відсотків соціялістично-комуністичних.

Французький прем'єр Барре відбув розмову з президентом Картером

Вашінгтон. — Прем'єр-міністер Франції Реймон Барре, який перебуває з офіційною візитою в ЗСА, відбув в четвер, 15-го вересня ц.р., одногодинну розмову з президентом Джіммі Картером. Темою розмов були справи Близького Сходу, Південної Африки і продаж европейськими країнами атомових реакторів та іншого матеріялу, який може служити для продукції атомової бомби. При тому французький прем'єр заторкнув справу посадки французького суперсонічного літака „Конкорд" на нюйоркському міжнародному летовищі Кеннеді, проти чого протестують американці, які живуть в околиці летовища. Помимо того, що ця справа має місцевий характер, вона викликала політичні пристрасті в Европі, зокрема у Франції і Великій Британії, та спричинилась до частинного загострення у політичних відносинах між Вашінгтоном і Парижем. Барре вимагав від Адміністрації президента Картера, щоб вона висловилась до цієї справи ясно, бо місцеві нюйоркські власті можуть розуміти мовчанку Вашінгтону, як погодження з їхньою позицією. Президент Картер у відповідь заявив, що він повинен одержати вичерпне звідомлення від секретаря транспортації Брукса Адамса до 24-го вересня і тоді займе до цього своє становище. Відносно атомових реакторів та іншого атомового матеріялу, який Франція продає Пакістанові, Білий Дім висловив своє невдоволення, бо це становить загрозу поширення атомової зброї на багато держав і тоді її тяжко буде контролювати. Речник Державного департаменту заявив кореспондентам, що президент Картер і прем'єр Барре погодились, що поширення атомової зброї становить загрозу для світу. Ця справа буде обговорюватись на конференції у Вашінгтоні 31-го жовтня ц.р. з участю Франції і 28 інших країн. Барре, який рівночасно є міністром фінансів, має намір говорити також з іншими американськими політичними діячами і економічними експертами.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

В Ютиці відбудеться благословення угольного каменя нової церкви

Поступово завершується будова нової церкви св. Володимира в Ютиці

Ютика (Ярослав Ликтей) — 25-го вересня ц. р. — в неділю — в год. 5-ій по полудні Владика Йосиф Шмондюк в співслужінні пароха о. крилошанина Богдана Смика і сусідніх священиків, поблагословить угольний камінь під нову церкву св. Володимира Великого. Невелика громада вірних, що прибули на терен Ютики в 1950-их роках, взялися за велике діло: здвигнути величавий Божий Храм. За 25 літ парафія завершує свою розбудову новою церквою. Треба знати, що в 1964 році вірні цеї церкви збудували велику Авдиторію коштом 400.000 дол., а тепер, поруч Авдиторії при Котедж площі, видніє в центрі міста Ютики наша церква. Кошти будови церкви виносять 700.000 долярів.

Церкву, в нашому українському-візантійському стилі, проєктував і будову її наглядає інж. А. Осадца, відомий наш архітект. Будує місцева фірма „Ютикон.

Під цю пору наша парафія має 100 родин. Нас було б більше, але брак праці в рр. 1952-55 примусив багато родин виїхати до інших міст. Благословення угольного каменя під нову церкву — це радісний день не тільки для нас, ютичан, але й для всіх, що дорожать своїм рідним. Тому й запрошуємо всіх б. парафіян Ютики, як також наших українців-сусідів прибути на наші торжества.

Після благословення угольного каменя в год. 7-ій в нашій Авдиторії буде спільна трапеза-бенкет. Хто бажав би взяти участь в бенкеті, повинен зголоситися на число тел. 315—735-5138, або писати на адресу 296 Дженесі вул., Українська Католицька Церква, 13502.

ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПРАВОСЛАВНИХ СЕСТРИЦТВ у США

повідомляє, що

В 32-гу РІЧНИЦЮ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ

св. п.

ЛЕСІ ІВЧЕНКО

молодої письменниці, доньки св. п. Людмили Івченко Коваленко

будуть відправлені

ПАНАХИДИ

21-го ВЕРЕСНЯ 1977 р., о год. 2-ій по пол., над могилою на Православному Цвинтарі св. Андрія Первозванного в С. Бавд Бруку, Н. Дж. і

25-го ВЕРЕСНЯ 1977 р., в неділю, після Служби Божої, в церкві св. Юрія Переможця в Ярдвілл-Трентон, Н. Дж.

УПРАВА ОБ'ЄДНАННЯ І ДИРЕКЦІЯ СТИПЕНДІЙНОГО ФОНДУ ім. ЛЕСІ ІВЧЕНКО

В СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ТРАГІЧНОЇ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого МУЖА, БАТЬКА, ДІДА, ПРАДІДА, БРАТА І ШВАҐРА

бл. п.

ІВАНА В. КОБЗЯРА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ з ПАНАХИДАМИ

25-го вересня 1977 р., в церкві св. Івана Хрестителя в Гантері, Н. Й., о год. 9-ій рано;

24-го вересня, в церкві св. Покрови в Озон Парку, Н. Й., о год. 8-ій рано;

23-го вересня, в церкві св. Покрови в Торонто, Канада, о год. 9-ій рано.

Проситься про молитви за спокій душі Покійного.

Дружина ОЛЬГА з Родиною

Українська Вільна Академія Наук у США

✝

З глибоким смутком повідомляємо, що в суботу, 3-го вересня 1977 р. у Вашінгтоні, упокоївся член — науковий співробітник УВАН у США і член Вашінгтонської Групи Академії

бл. п.

Проф. МИКОЛА ФРАНЦЕВИЧ НЕДЗВЕДСЬКИЙ

композитор і музикознавець, автор сюїти „Тіні забутих предків", симфоній „Ашхабад", „Фее" та наукових праць.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Св. п. Покійний похоронений 7-го вересня 1977 р. на цвинтарі Рок Кріт Парк.

Друзям і Членам Групи УВАН у США у Вашінгтоні висловлюємо глибоке співчуття.

Замість квітів на свіжу могилу Дорогого ВУЙКА

бл. п. Амбросія Скрибайла

100.00 долярів на будову церкви св. Юра в Ню Йорку складають

АНТІН І ВОЛОДИМИР СЛИЖІ, МАРІЯ ФІШЕР, ДАРІЯ САМОТУЛКА, ЯРОСЛАВА ПАНЧУК з Родинами

Замість квітів на могилу бувшого парохіянина

бл. п. Івана Кобзяра

складаю 30.00 долярів на Св. Софію — Патріярший Фонд.

о. Іван МАК

В жалобі повідомляється Приятелів і Знайомих, щоб замість квітів на могилу

бл. п. Ярослава Яворського

згідно з волею Родини Покійного, слали свої пожертви на ПАТРІЯРШИЙ ФОНД, на адресу членкині цього Фонду п. Анни Петровської
354 Boyden Avenue, Maplewood, N.J. 07040

Референтура Розбудови Патріяршого Фонду

ПОДЯКА

Замість окремих подяк усім нашим Рідним, Друзям і Знайомим, що зложили нам співчуття, чи то особисто, листовно чи телефонічно та жертвували Служби Божі і грошеві датки на добродійні цілі з приводу болючої втрати нашої Найдорожчої МАМИ

св. п.

ОЛЬГИ ЩЕРБАНЮК

складаємо 100.00 дол. на Патріярший Фонд.

Зокрема ще наша найщиріша подяка о. Д-рові В. Ґавлічеві, о. Пралатові К. Приймі й о. Радникові Р. Ганасові за відправлення Служб Божих за спокій душі Покійної, як також сердечно дякуємо Членам Т-ва за Патріярхат УПКЦеркви, за вислови співчуття і датки на Патріярший Фонд.

ЯРОСЛАВ І ІРИНА ЩЕРБАНЮК

НОВИЙ НАУКОВИЙ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

,,Запрошення'' тільки посередньо торкається української історії, бо в другій половині IX ст. запрошували Варягів міщани тоді фінських міст Ладоги та Білоозера, разом із Словенами Ізборська. Русь у ,,запрошенні'' ще не виступає. Великого Новгороду, як міста, в тому часі ще не було.

Юрій Шевельов доказав, що українське г розвинулося досить пізно із давнього г. Наперед, десь при кінці XII ст., г перейшло в х, а тільки у XIV—XV ст. із нього розвинулося г. Нове українське г постало після припливу чужих слів із тим звуком після литовсько-польської унії 1387 р.

Досліди проф. Шевельова положили кінець спірному, чи то навіть контроверсійному питанню про г і ґ в українській мові. Виявилось, що в часи Київської держави тогочасне українське г все ще вимовлялось, як ґ, отже ім'я Ігор вимовлялось як Іґор. У фонему г още г почало розвиватися вже за Галицько-Волинської держави.

Горас Люнт зайнявся двома ,,словами-примарами'', що засвідчені у Збірнику Святослава із 1073 р. Оці слова давні вчені не зрозуміли, і зле розділили, і так вони попали до словників як примари, ніколи не бувши дійсністю.

При тій нагоді треба звернути увагу на те, що проф. Люнт-славіст світової слави й авторитет в питаннях давньо-слов'янських мов рішуче виступив проти термінів ,,рашіян'' (Russian) і ,,олд рашіян'' (Old Russian) та запровадив як назви для мови часів Київської держави термін — ,,Русь'' (Rus') і ,,Олд Рус'ян'' (Old Rus'ian); із одним с.

Середня доба України досліджується у чотирьох роботах.

Ярослав Пеленський виявив, що ,,права на Київ'' на московському великокняжому дворі уперше були зформульовані у другій половині XV ст., у зв'язку з боротьбою за гегемонію у Східній Европі поміж Великим кн. Литовським та Московським.

Ярослав Степанів найшов у Варшавському Архіві давніх актів турецький документ із біля 1548 р., писаний середньо-українською мовою, в якому вперше засвідчена інституція українського козацтва як військова організація.

Дуже складному питанню оцінки еврейських (гебрайських) джерел до історії козацько-польської війни за часів Богдана Хмельницького (зокрема памфлету Натана Ганновера) присвячена робота відомого фахівця Бернарда Вайнриба.

Анджей Камінський подав переконливу інтерпретацію Гадяцького договору гетьмана Івана Виговського з Польщею 1658 р. Він доказав, що тільки після того, як українська шляхта зідентифікувала себе із державою Богдана Хмельницького, створилися можливості перебудувати Польсько-Литовську державу на троєдинну Річ Посполиту: Корону, В. кн. Литовського та В. кн. Руське.

Нові часи відкриває стаття Патриції Герліги про етнічний склад Одеси на базі перепису населення Російської імперії із1897 р. Стаття писана з великим талантом, подає дуже цікавий матеріял для отого нового колоніяльного інтернаціонального торгового центру.

Роман Солчаник вияснив справу мнимої участи Михайла Драгоманова в Міжнародному Конгресі Письменників у Парижі у 1878 р., і на базі протоколів конгресу подав, що і як було зроблено на конгресі відносно заборони української мови із 1876 р.

У Британськім міністерстві закордонних справ у 1918-19 рр. важливу ролю грав історик Сер Люїс Намєр (Namier), жидівського роду, що виріс у Галичині. Тарас Гунчак, на базі архівного матеріялу в Лондоні, виявив, що оцей діяч слідкував за тим, щоб британський уряд мав точні інформації відносно польсько-українського военного конфлікту в Галичині у 1919 р. Власне він і був оборонцем українських позицій в англійському уряді.

Збірка поезій Тичини ,,Чернігів'' появилася у 1931 р., і з того часу більше не перевидавалася. Тільки деякі окремі вірші із неї входили до ,,вибраних'' творів поета. Григорій Грабович передрукував цю дуже тяжко доступну збірку і подав аналізу її літературної вартости.

Кристина Поморська подала дуже оригінальні завваги до деяких українських народних пісень (м. ін. ,,Ой на горі женці жнуть'', ,,Копав, копав криниченьку''), при чому виявила їх еротичний характер.

У вступному слові до першого випуску оба редактори журналу підкреслили, що оцей міжнародний журнал українознавства появляється у століття русифікації України, як живий доказ живучости української ідеї, мимо столітнього переслідування!

У відділі оглядів (статтей-рецензій) трактуються такі три теми: сучасне українське мовознавство в Румунії — пера Івана Лоб'юка, аналіза нового академічного десятитомного ,,Словника української мови'' — написана Богданом Струмінським, та ,,Жнива ювілею Сковороди'' — цебто критична оцінка наукових праць, що появилися у зв'язку з ювілеєм філософа-поета; огляд зробив Ричард Гантуля.

У відділі рецензій автор цих рядків обговорив чотири праці із турецько-українського минулого; два джерельні видання (татарська хроніка про походи Б. Хмельницького, опис України турецького подорожника із 60-х — 70-х рр. XVII ст.), монографію про ведучого турецького історика сімнадцятого століття та історичний атлас Османської держави. Франко Сисин подав оцінку збірки документів про першодрукаря Івана Федорова. Орест Субтельний оцінив нову монографію про Петра І пера польського вченого В. Серчика, а Марта Богачевська-Хом'як зреценізувала роботу Миколи Вацика про Івана Франка.

У відділі ,,хроніка'' оба редактори журналу написали спільно некролог бл. п. Ореста Зілинського, стараючися подати та належно оцінити його вклад в розвиток українознавства.

###
#

Оце зміст двох перших випусків ,,Гарвардських Українських Дослідів''.

Окремі випуски мають приблизно по 136 сторінок; ціна одного примірника такого випуску - дев'ять американських долярів; річна передплата виносить тридцять два доляри. Замовляти можна журнал через Український Науковий Інститут Гарвардського Університету.

Запрошуємо шановних читачів ,,Свободи'' запізнатися особисто із журналом, щоб дістати можливість безсторонньої оцінки цього нового здобутку, оцінки зробленої на базі свого особистого досвіду.

Кач і Квомо продовжують передвиборчу кампанію

Ню Йорк. — Конгресмен Едвард Кач і стейтовий державний секретар Маріо Квомо, які минулого тижня здобули найбільше голосів у правиборах Демократичної партії на пост посадника Ню Йорку, перемагаючи 5-ох інших кандидатів, і таким чином тепер змагатимуться у фінальних демократичних правиборах у понеділок, 19-го вересня, тепер стараються здобути підтримку якнайбільшої кількости зареєстрованих демократів і недавніх їхніх конкурентів у першій стадії правиборів, які відбулися в четвер, 8-го вересня.

Конгресмен Кач, який має підтримку нюйоркської української громади, робить заходи, щоб теперішній посадник Абрагам Бім, який у першій рунді правиборів опинився на третьому місці, офіційно підтримав його кандидатуру. Однак Бім залишається ,,невтральним''.

Натомість пуерто-ріканський конгресмен Герман Бадільйо, один із суперників Кача у першій стадії правиборів в понеділок, 12-го вересня, офіційно заявив, що підтримує кандидатуру Кача.

Того самого дня ряд негритянських лідерів формально підтримали кандидатуру Марія Квома, хоча негритянський суперник Квома, Персі Саттон, покищо відмовляється підтримувати будь-котрого з демократичних кандидатів на посадника Ню Йорку.

Республиканським кандидатом на пост посадника у загальних виборах в листопаді буде Рой Гудман, а кандидатом Консервативної партії — Беррі Фарбер.

У середу, 14-го вересня, негритянська конгресменка Ширлі Чизолм з Брукліну, як теж ряд інших негритянських політичних діячів з різних дільниць міста заявили, що підтримують кандидатуру Кача. Того самого дня Джоел Гарнетт, один із кандидатів на пост посадника в першій стадії правиборів, офіційно заявився за Качем.

Щодо Марія Квомо, то в середу він здобув підтримку Віктора Готбавма, який є головою Організації стейтових, повітових і міських робітників, як теж підтримку ряду місцевих політичних діячів.

Увечорі того дня відбулася дебата між Качем і Квомом, передавана на телевізійному руслі ч. 13, під час якої Кач вказував на факт, що Маріо Квомо досі не здобув підтримки ліберальних демократів, а натомість Квомо старався доказати, що його суперник не спроможний об'єднати всіх фракцій населення Ню Йорку. Протягом наступних кількох днів запляновано кілька таких публічних дебат.

Ленс заперечує свою вину, таврує критиків

Вашінгтон. — Виступаючи перед Сенатською комісією для урядових справ, Берт Ленс, директор Бюра Управління і Бюджету, в четвер, 15-го вересня, категорично заперечив, що нібито повинен будь-які злочини в його особистих фінансових трансакціях та гостро навтаврував членів згаданої Комісії і засоби масової інформації, що, мовляв, вони безпідставно стараються поставити під сумнів його ,,чесність, компетентність та спроможність виконувати обов'язки директора Бюра Управління і Бюджету''.

Під час першого дня свідчення перед Сенатською комісією, яке передавано на телебаченні, Ленс заперечив, що його особисті фінансові трансакції—коли він ще був директором банку ,,Калгун Фирст Нешинал Бенк'', як теж на теперішньому урядовому пості — мали ,,сумнівний характер'', або що він скривав деякі інформації про свій фінансовий стан під час переслухування Сенатом на початку цього року, коли Палата розглядала його номінацію на пост директора Бюра Управління і Бюджету. Відповідаючи в подробицях на всі закиди проти нього, Ленс твердив, що він не тільки свідчить перед Сенатською комісією, але перед цілим американським народом і тому впевнений, що ,,нарід видасть справедливий вирок, бо я маю чисту совість''.

Як відомо, Ленсові закидають, що він затягав ,,сумнівні позички'' в інших банках, дозволяв членам своєї родини та родинам урядовців його власного банку виписувати особисті чеки без задовільного покриття та використовував свій пост директора банку для особистих політичних цілей.

Берт Ленс мав свідчити перед тією Комісією теж в п'ятницю, 15-го вересня, але існує можливість, що свідчення продовжуватиметься і протягом наступного тижня.

,,Панночка Міннесоти''

Віталія Бринь

В українській громаді Міннеаполісу трапилася радісна подія. Віталію, десятилітню донечку Андрія і Мирослави Бринь, цього року найменовано ,,Аур Литл Міс Міннесота''.

Від першого року життя вона була під доглядом своєї прабабусі Анни Волковинської, яка прибула до своїх дітей і внуків з України. Мати Мирослави студіювала в університеті, а прабабуся Анна не шкодувала часу для правнучки, багато оповідала про Україну, розказувала їй безліч казочок. Чимало допомагала й бабуся Ніна Приґар, вчила Віталочку читати й писати. Отже, дуже швидко дівчинка вміла читати й писати по-українському і, маючи тільки чотири рочки, вона пішла до української школи, вже підготована до науки.

Одного разу Віталія запитала бабусю Ніну, коли вона візьме її зі собою в Україну. Бабуся без надуми відповіла: коли прочитаєш оцю книгу... — Віталія завзялася читати ,,Кобзаря'' (перше видання) і за рік закінчила, при чому вивчила 14 віршів. До поїздки була готова.

Ще змалку батьки завважили у неї музичний слух. Ще трирічною дівчинкою стала вчитися гри на скрипці в школі Сузукі.

Бабуся Ніна дотримала слова, і коли Віталії було п'ять років, взяла її в Україну. У Каневі, на могилі Кобзаря вона продеклямувала кілька віршів і заграла на своїй скрипочці, зазо зібрана публика нагородила її оплесками.

Сімрічна Віталія подалася на місцевий контест ,,Аур Литл Міс'', де вона вийшла переможницею, зі званням ,,Аур Литл Міс''. Того ж 1974 р. брала участь в ,,Інтернешенел Леджент'', в Бостон Руж, Луїзіяна. У 1975 р. Віталія здобула перше місце серед місцевих юних талантів Міннесоти. У 1976 р. Міннесота ,,Денс контесті'' зайняла перше місце в балеті, друге місце в ,,Теп денс'' і третє в ,,Джз денс''. У 1977 р. в ,,Стейт Компетішен'': в балеті зайняла перше місце, в ,,Теп денс'' — перше і в ,,Джаз денс'' — перше місце.

11-го червня цього ж року, здобула стейтову перемогу зі званням: ,,Аур Литл Міс Міннесота''. В серпні ц. р. Віталія взяла участь в ,,Інтернешенел Педжент'', що мало відбутися у Ніягара Фоллс.

За своє десятилітнє життя, вона здобула 11 трофеїв, 1 медалю і 2 корони. Віталія Бринь вчиться в українській школі. Шосту клясу закінчила з похвальною грамотою. В американській — п'яту клясу. Вліті вона не марнує часу вчиться музики, драми, читає багато українських книжок. Любить спорт; вліті плаває, взимі їздить на ковзанах. В останньому році бере лекції співу у своєї бабусі Оксани Бринь, співачки і вчительки вокалу в університетській музичній школі.

Бог обдарував цю дитину багатьма талантами. Тільки народилася Віталія, її прабабуся О. Костюк вписала її в члени УНСоюзу, Відділ 345.

Марія Дербуш

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 18-го ВЕРЕСНЯ 1977 р.

ПАССЕЙК, Н. Дж. Місячні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 42-ий Відд., о год. 2-ій по пол. в УНДомі при 237 Hope Ave. Проситься чл. взяти участь. Проситься членство цього дня взяти участь у Манiфестації у Ню Йорку. — В. Марушак, рек. секр.

ТАРЗАН, Ч. 7822. Тарзан сумнівається

Якщо цей табір має бути базою для нападу, то вони в якийсь спосіб мусять доставляти сюди різні припаси.

Це місце напевно вибрали з уваги на близьку віддаль від ріки...

Почуваюсь якось дивно... Що можу я сам зробити проти цілої армії?!